

מכתבים מפולין

השקר הגדול

ועידת הסוכנות היהודית בפולין — — נציגות
הסוכנות היהודית בפולין — — נשיא הנציגות של
הסוכנות היהודית בפולין — לשכת הסוכנות היהודית
דית בפולין — — משלחת הסוכנות היהודית בפולין
לארץ ישראל.

„ועידה“ בהשתתפות עשרים איש.

„נציגות“ הנבחרת על ידי — עצמה.

„נשיא“ הנבחר על ידי — ה„נשיא“.

מה מעלה השקר הגדול הזה? ואם אינו מעלה,
הרי, ממילא, שהוא מוריד! מוריד את כל ערכה של
התנועה הציונית, של האחריות הציונית. מוריד
את „הסוכנות היהודית המורחבת“ עד כדי לשכה עם
טלפון ועם „נשיא“ — ציוני — המתבצר בלש-
כתו זו במלחמתו עם חבריו — הציונים. מוריד עד
כדי זיוף דעת הקהל.

עד מתי נישא, אנחנו, תנועת העבודה בצ-
יונית בעול האחריות לשקר הזה? גם אלה בינינו,
אשר נלחמו ביותר לרעיון הרחבת הסוכנות, לא נת-
פסו מעולם „אידיאולוגיה“ של הסוכנות המורחבת.
יוצרי ה„אידיאולוגיה“ הזאת ונשאי דגלה ברמה היו
אנשי „עת לבנות“ למיניהם, שקיוו להיבנות בציונות
בעזרתם של בני חבריה מהשכבות הבורגניות, אשר
הסוכנות המורחבת תגדלם ותצדקם אל המחנה הל-
הם ב„ציונות הסוציאליסטית“.

תומכי רעיון ההרחבה שבינינו נאחזו רק
בקסמי ההבטחות המרהיבות לגידול אמצעי הבינו.
בשנת תרפ"ג, בימי הקונגרס ה"ג בקארלסברג, הודיע
וויצמן במסיבת האגף השמאלי שבקונגרס, כי ערב
הוא לסכום של 80 מיליון דולר במשך עשרת השנים
הקרובות, אם יאשר הקונגרס את הצעותיו. לשמונים
מיליון הוא ערב, ברם בטוח הוא, כי הסכום הזה
לא יהיה אלא חלק קטן מהסכום שיתקבל בפועל. היו
אז ימים קשים לציונות ולבנין הארץ, ימי המשבר
הקשה שלאחר המלחמה. התחיל מורסם הספק, שמא,
הלילה, תיכשל התנועה, שמא תירחה ההגשמה לעירן
זעירנים. ואם כי הפכתים שבחבורה הבינו, כי לא
בלחטי הסכמים עם קבוצה של בעלי צדקה תיבנה
הארץ ולא במהיר הויתוד על מהצית זכויותיה של
ההסתדרות הציונית תבוא הנאולה — אטמו את אז-
ניהם מהקשיב להרהורי עצמם — נכנעו.

אז התחילה העליה הרביעית, אשר מצד אחד
הרחיח אמונת זלים. עת לבנות"יים, זאולם מצד שני
הנבירה בתנועה את האמונה בכוחות עצמה ואימצה
את ידי מתנגדי ההרחבה בעד-כל-החן, ונתעכב הדבר.
ושוב — משבר. שוב — ספקות, אזלת יד; או
— נשיאת עין אל — ה„הרים“.

ההרחבה יצאה לפועל. וחיו או מי שהוננו את
עצמם וחשבו בתומתם, כי עצם דבר צאתה לפועל של
ועידת הסוכנות ועצם דבר הברית עם הבלתי-ציונים
ישמשו דחיפה עצומה לגיוס ההון הלאומי והשקעתו
המידית בגאולת ובנין הארץ. ולא כי יכורים ימי
הפרעות, כשהועמדה ה„פיפטי“ השניה בפני נסיון
היסטורי ונרתעה אחר. אמנם כן — חסר לואי מרשל.
אבל הלא לא עם מרשל לבדו נכרתה הברית ולא על
מרשל לבדו עמדה ה„הרחבה“, ה„פיפטי“ כולה, על
קרבה ועל כרעיה, לא עמדה בנסיון.

שלושת שנות קיומה של הסוכנות המורחבת אינן
אלא שנים של עלבון צורב. אחרי מי רדפנו? אל מי
התפללנו? ואת מי כבשנו?

התקציב הציוני, במקום להתרחב, כאשר קיוו,
מצטמצם וחולך, פוחת וחולך, וחברי הנהלת הסוכנות

בשנים האחרונות, בנות הדין, וזוהי התעוררות-מה
מודיעים בגלוי ובפירושי, כי בשנים הקרובות לא
תהיה התישבות לאומית ב"ספי" קרן היסוד".
ואם כן — למה זה אנחנו? האם, באמת, כדאית
היתה כל אותה הסערה שמסביב לשאלת הסוכנות וכל
אותם הזעזועים בהסתדרות הציונית פנימה? לא סיוע
כספי ולא מדיני ואף לא סיפוח שכבה דקה שברקה
אל הבנין — למה, איפוא, השקר הנדול הזה? עד מתי
נשוך שפתים ונשתוק? המותר לנו, לתנועה, אשר
אמת ותום תופפים על כל הויתתה, לקנות ולמכור
במטבע זה של הסוכנות המורחבת, אשר כולו פסול
וזיוף?

בפולין ניכרת כבר בזמן האחרון התעוררות-מה
למיהור האוירה המחניקה, שמסביב ל"נציגות ונשי-
אות ולשכת הסוכנות", אשר אינן אלא גלגול חדש,
במהדרה מכוונת יותר — כאשר השלט שאול —
של "עת לבנות", עליה השלום. נתפרסמו כבר מאמר
יום אחדים בעתונותן של מפלגות והסתדרויות הע-
בודה והשאלה עלתה גם על סדר יומן של הועד המר-
כזי הציוני. הצעדים הראשונים והזהירים האלה על-
לים אולי לעורר גם תנועה לבקורת עצם יסודותיה
של הסוכנות. הלוואי! ולא רק בפולין. תקום נא תנו-
עה בכל רחבי ההסתדרות הציונית ותאמר נא ארץ
ישראל את דבריה כבד-המשקל!
אולי מתוך בקורת זו תבוא ההתחדשות בציו-

נות. אולי יתעורר ויקום לתחייה המצפון הציוני, אשר
נסכו עליו תרדמה גדולה ותנטוהו בחתולי הסוכנות.

הותרה הרצועה

הריביוניסטים הכריזו חרם על הקרנות הציו-
ניות — "הקרן הקיימת" ו"קרן היסוד". בגלוי דעת
בעתונים ובכרוזים מיוחדים הם מספרים לקהל על
העוול הנורא, שנעשה להם במשרד הארץ ישראלי
המרכזי, אשר לא שם לב לשפעת הקלנסין שלהם,
שלישים אלה (!) חבר, וגתן להם מספר סרטיפיקטים,
שאינו מתאים לכמותם ואיכותם. הם הבלינו והבלינו
על רגשותיהם, שנרמסו ברגל גאווה, אבל כשל כוח
הסבל, אינם מתויבים לתמוך בכספם ולסייע בעבור-
דתם לעליהם והתישבותם של הסובלטים! על כן הם
מוציאים את באי כוחם מועדות ה"קרן הקיימת" ו"קרן
היסוד" ולא ישתתפו מעכשיו בעבודה לטובתן. ולא
עוד, אלא שהם פותחים בתעמולה בין ההמונים הרח-
בים, לתחרים את הקרנות ולהחזיר, קודם כל, את
קונסוס הקה"ק.

עפ"י מקודה מהמרכז מוציאים סניפי הריביוני-
ניסטים והבית"ר הודעות גם לעודות המקומיות של
הקרנות, ובהודעות הם מוצרים — כולם בנוסח אחד
— כי "מסיבת הלוקת הסרטיפיקטים הבלתי צודקת,
הגוזלת מאת ברית הצה"ר ובית"ר את הזכות המלאה
לעליה ולשיתוף בבנין ארצנו", הנם רואים את עצמם
"נאלצים להפסיק מהיום והלאה את העבודה לטובת
הקרנות הציוניות". את היסוד לחלוקת הסרטיפיקטים
— היינו — מספר החברים, שנמצאו במקומות ההכ-
שרה בהודש ינואר ש. ז. — הנם רואים כ"טכסים
ערים, מכיון שדבר ידוע הוא, שבהדשי החורף אין
שום עבודה בהכשרה ורק מפלגות השמאל יכולות
להחזיק באותו הזמן את חבריהן במקומות ההכשרה
ללא עבודה בעזרת התמיכות הניתנות להן מאת הקר-
נות הלאומיות. מזה יוצא, כי מאמצינו הנאמנים והמד-
סורים בעבודתנו לטובת הקרנות נתפכו לכלי זיין
גדננו". העתקות מההודעות האלה נשלחות גם ללש-
כות הארציות של הקרנות ולעתונות.

ובכן — הותרה הרצועה. ניתקו הגשרים והקשר-
רים האחרונים עם הציונות.
הפתעה? לא. לא כחתף בא הקדע. אינו אלא
התחלה של התפרקות והתפוררות מרע מה שחברתנו רינינו

מסקנה עקבית והגיונית מכל מה שקדם לו. כי מי שפירק את עול הציונות המעשית — סופו לפרקציונריות, אם קומוניסטית ואם — פאשיסטית. עזיבת הקונגרס שימשה אות לפריקת העול בהמונן, להפקרות הפרוצה, המתגלמת והולכת בפרקציה ימנית — להורו ונה ואסונה של הציונות.

ואשר לקרנות — הוכשר הקרקע להחרמתן זה מכבר ובאופן שיטתי, מיום היוסדה מלעיטה העתונות הריביוניסטית את קהל קוראיה דיבה והסתה נגד הקרנות. כל שקר ירצה וכל מכשול יתנפה, מתוך שמחה לאיר, פי אלה ורבה. התחילו בקרן היסוד, אנב אחיות עינים של התעלסות באהבים עם הקרן הקיימת, וסיימו בקיתונות של שופכין גם על זו. מלבד העתונות, מכשירים את דעת הקהל גם מרכיצי התור רה הריביוניסטית שבעל פה. ז'בוטינסקי, גרוסמן, שטיקר וכו' וכו' לא החמיצו כל הזדמנות בהופעה-תיהם הפומביות בפולין, כדי להטיג ארסם בקרנות. ואחרון-אחרון הגדיל — וולפאנג פון וייזל. כל צבור הפועלים המאוויגן ב"הסתדרות" וכל מחנה א"י העיר בדת בגולה ואר נרינבוים וסיעתו — אינם, לדבריו, אלא קומוניסטים ובוגדים במלכות ישראל, ומצוה להשמירם ולאבדם. ההסתדרות הציונית והקרנות הציוניות המסייעות לעלייתם והתישבותם של הבוגדיים האלה ממלאות תפקיד קומוניסטי מובהק. ובכך — הלאה ההסתדרות הציונית והלאה הקרנות! גם אוטישקין וכו' לטוב, כי הוא הוא אשר במקום גרוד שים מספר, שילם 8 ל"ש הדונם בעמק והוא הוא, שנשבה בין השמאלים, בבגדו במחנה שלו.

הייפלא איפוא אם אחרי כל אלה בשלה ההכרה, כי צריך להשמיד את השונא ולהציל את המולדת? והם — מצילים. מקהילים אספות ברבים, רועי שים ומקבלים החלטות, אשר ראשיתן — מתאה נגד "השמאלים, אוכלי הלחם הציוני, אשר תפשו בכוח את כל השלטון במשרד הארץ ישראלי (הועדה מורכבת משני ב"כ הציונים הכלליים, שני ב"כ "המזרחי", שני ב"כ "החלוצי", ב"כ אחד של פוע"צ-ים ואחד של ה"התאחדות" — היינו — ארבעה לימין וארבעה לשמאל; התשיעי המכריע הנהו המנהל — ציוני כללי) וקיפחו את זכויותיהם של ההמונים הרחבים בחלוקת הסרטיפיקטים" (למעשה עוד לא נעשתה כל חלוקת; ישנה רק הוראה לחלוקה מאת מחלקת העליה ע"י הנהלת הסוכנות) וסופן — קריאה להחרמת הקרנות. והיה מעשה ולקובל בא בעניני ההסתדרות הציונית והסתדרות "תרבות" העסקן הציוני הירוע, נשיא המשרד הא"י, ד"ר מ. קלומל. נערכה לכבודו קבלת פנים באחד האולמים הכי גדולים שבעיר. ומכל צד ועבר התחילו לירות בו בכיזים סרוחות ובאכנים ולהקת בריונים מברית הצה"ר והבית"ר התנפלו במיד לות על האורה ועל חברי הנשיאות ועל כל מי שניסה לעכב בעדם והכו ופצעו על ימין ועל שמאל עד שבאה פלוגת שוטרים עם מפקד בראש ושמה קץ לשערוריה. הדירקטוריון של הקה"ק פרסם קול קורא אל ההמונים, וביתוד אל הציונים, בו הוא מציון אה

ההסתה הריביוניסטית כנבלה, אשר לא היתה כמותה במשך שלשים שנות קיומה של הקה"ק. הדירקטוריון יון דורש, לא להכנים את הקה"ק לשום פולמוס מפלגתי, לא להיגרר אחרי תעמולת הרשע ולהמשיך את העבודה. ואמנם מתקבלות יום יום ידיעות ע"ד הגברת העבודה — על אפם ועל חמתם של מפיחי האש.

במחנה "המזרחי"

הרבינו לקרוא בזמן האחרון על פעולתו הכבי-רה של מר פארבשטיין, חבר להנהלת הסוכנות בארץ ישראל. העתונים סיפרו לנו על דבר מצב-הרוח המרומם, השורר בין כל חלסי הישוב העברי

הרוח המרומם, השורר בין כל הלטי הישוב העברי
מיום שבא מר פארבשטיין לארץ, על דבר פנישותיו
ושיחותיו המרובות עם רבי הממשלה והטון שלו,
התקיף מאד מאד, הישגיו העצומים לטובת המעמד
הבינוני, האכרים, המורים, הפקידים, וכמעט —
גם הפועלים.

קראנו על דבר הירד התזקה, אשר הראה בכתלי
הנהלת הסוכנות פנימה, ועל דבר השתלטותו השיט
תית על כל מקצועות עבודותיה של ההנה"ם.

קראנו וראינו בעין את פירות עבודתו המוצי
לחת: הוטב בהרבה יחסה של הנציבות העליונה,
התבסס המצב הכלכלי של הישוב, נערכה באופן
מוצלח ה"מכביה", סודרו יפה התערוכה ויריד
המזרח, התגברה תנועת התירגות, התחדשה העליה,
הושגו 2100 סרטיפיקטים, התחילה התישבות האלף.

קראנו וראינו ויפחד וירחב לבנו. לאו מילתא
זוטרתא: איש פולין! אכן שישו בני מעינו! נוכחנו
שוב, כמה גדול כוחה של ארץ ישראל, שהיא מנלה
כשרונות יצירה גאונים באנשים, אשר עוד תמול-
ששום ראינום לא — כבני הענק. לא בסיים ולא
בקהילה ואף לא בשום מוסד ציוני.

והנה, מכיון, שנתגלו הכוחות הטמירים האלה
במד פארבשטיין — שוב אין לו, לכאורה, הרשות
לצמצם את עצמו בד' אמותיה של פעולתו בארץ ועליו
להשפיע מרוחו גם על המחנה שלו, מחנה "המזר
רחי". המחנה ה"עצום" הזה בפולין, המחנה שנתפר
ם בכל העולם הציוני כפלאי ה"בחירות" שלו לקונ-
גרסים הציוניים, בשפעת "ציריו", אשר מספרם היה
שקול כנגד כל יתר הסיעות הציוניות גם יחד — הולך
ומתפרסם בזמן האחרון ב"עבודתו" לטובת הקרנות
הציוניות — קרן היסוד והקרן הקיימת. העתונו
של "המזרחי" מנהל תעמולה נגד
הקרנות! כל גליון מלא רעל וקריאה ישרה להח-
רמת הקרנות. "המזרחי" מתחרה בעבודה נקיה זו את
הריביוניסטים וקשה לקבוע — יד מי על העליונה.

י. אבי יעקב